

Unirea

Ziar național. — Apare în fiecare zi de lucru.

INSERTIUNI

Un șir garmond:
odată C. 1-50 a doua
și a treia oară C. 1-20

Manuscrise sunt a se
trimite la Redacție
„UNIRII” Blaj.

AMENTUL.

120 cor. (60 lei)

60 „ (30 lei)

30 „ (15 lei)

10 „ (5 lei)

50 fil. (25 bani)

Amânii la Conferința de pace

DI Dr. Ioan Coltor, reîntors de la Paris, unde a scut noue luni de zile în calitate de Consilier angă delegația română la Conferința de pace, a venit a da ziarului nostru următoarele importante lămuriri privitor la situația noastră la marele pag al păcii.

Cum am fost priviți noi la Conferința de

Dacă suntem sinceri, trebuie să mărturisim, că venim de ce să ne plângem. Am fost tratați înșește, am fost tratați ca aliați. În iarnă încă se împărtășise pe deplin norul neîncrederii de cu pacea dela București. Inșă încetul cu încetul între aliați și noi s'a stabilit raportul dintre țările soți de arme, cari am suferit la olaltă în război și cari se bucură împreună de triumful păcii.

Umilirile și desconsiderarea de care vorbea presa noastră, vorbea și dl Brătianu, nu au caracteristica legăturilor românești cu marii aliați, ci au emanat din înșeș structura consiliului de pace și s'au împărtășit de ele ca și noi toate țările cu interese limitate.

Mii de steaguri românești fâlfăie mândre astăzi la Paris, iar când în mijlocul trupelor se desfășurau supt arcu de triumf ostașii României, se mai sfârșiau aclamările și strigătele de: „Se trăiește România — Vive la Roumaine”. În ziua înșă noastră în Budapesta, mareșalul Foch, șeful armatei al tuturor oștirilor aliate, sincer prieten al românilor, cu o vădită satisfacție, conferind lea de onoare oșterului nostru suprem de legă, a spus, că decorează în el oștirea românească. Aliații ne apreciază și țin la noi, mai mult deșe crede aici acasă. Că nu au aprobat pe deplin regul politica dlui Brătianu nu înșeamă nimic. Nu au aprobat-oare pe Sobino, ori pe Orlando, ori pe Lloyd George, ori Franța a câștigat tot ce a voit, ori Polonia, ori Cehii, ori Sârbii? Nici chiar în chestia siriacă, în chestia Faical nu a fost făcută pe deplin.

S'a scris atâta la noi de divergențele între dl T. Ionescu și ideea I. Brătianu. Ce ni-se spune deșe deșinuta acestor doi la Paris?

Cunosc ce s'a scris și cunosc vederile amândurora. Aici s'a exagerat nespuse de mult făcând pe dl Tache Ionescu „trădător” și s'a exagerat făcând alții „criminal” pe dl Brătianu. Inșă se va limpezi zarea se va vedea lămurit, cât mult au contribuit, mergând pe căi diferite, amândoi la înșăptuirea României mari. Cât de departe ar fi ajuns, dacă ar fi bătut acelaș drum acești oameni mari este greu de fixat astăzi. Nici intranșabilitatea nici moderațiunea nu sunt notele marcante ale cătorilor de rele. Înălțune inșă aduc perfecțiunea în adevărata diplomație.

Cum se esplică atitudinea ostilă a Conferinței de Pace când cu notele violente adresate

Consiliul de cinci voia să forțeze subscrierea tratatului dela Saint-Germain. Rezistența noastră amenința prestigiul conferinței, care și așa pierduse din autoritatea dela început. De altă parte se vedea și se crede și astăzi, că la caz când din punctul diplomatic, România ar ieși biruitoare, s'ar vedea mai rău exemplu tuturor aliaților nemulțumiți. Inșă stricat apoi nespuse de mult știrile tendențioase răspândite prin presa republicană americană relativ favorabile dela Budapesta. Să nu uitați inșă, că atitudinea aceasta a marilor noștri aliați nu îndreptățește speranțele unșurilor dela noi. De oarece d. p. p. acordul între noi și aliați nu atinge nici chestia teritoriului, cum vor ei, nici a Bihorului, nici a Ardealului, nici Timișul, nici Severinul, ci fiind relativ la teritoriile aceste toți de perfect acord, se meagă Torontoalul, și dântela de frontieră spre Ungaria așa cum s'a fixat la 10 August 1916.

În chestia minorităților aici acasă ai noștri sunt mult mai generoși de cum dorește înșeș Conferința de pace. Controlul Societății Nașunilor dl Brătianu l-a respins nu pentru că îi era teamă de el, ci pentrucă i-se părea că știrboște deplina suveranitate a României.

Ce credeți că ar fi de făcut asi?

Peste câteva zile se va pronunța constituanta. Eu nu aș voi să judec deșeziunilor parlamentului cu gânduri de-ale mele, cari ar avea, mai ales aici la noi un resumat deosebit, dat fiind, că venind dela Conferința de Pace cunosc mai bine situația. Totuș cred, că nu greșese atrăgând atenția șefilor noștri, că este o eroare capitală confundarea politice noastre externe cu constelația internă a luptelor de partide și de oameni. În afară trebuie să fim și să ne arătăm uniți și să nu ne uităm, că trebile țării pot suferi o întârziere, chiar și răul nu numai binele omis, se poate repara, inșă afacerile externe uneori — și astăzi este cazul — nu pot fi obiectul unei ținute dilatorice. De dragul nostru Conferința de pace nu va sta o sută de ani la Paris. Delegaților noștri de acolo să li-se dea pline puteri ca să poată trata pe baza invitașunilor date odată pentru totdeauna de constituanta și să se încheie cât mai curând pacea.

— Nu ar fi aceasta o abdicare și o înfrângere a politice de rezistență?

— Nu! Totdeauna s'a spus, că noi rezistăm, până când putem merge mână în mână cu aliații. Nu rupându-ne de ei am voit să câștigăm, ci luminându-i, clarificându-le dreptatea pretenziunilor noastre. Prin urmare tenziunea între noi și aliați are să înceteze: ori 1 când altminteri ar trebui să defacem alianța, 2 când noi obținem ce am cerut. Or, astăzi aliații ne-au făcut unele concesii, cari s'au negat Polonilor, Cehoslovacilor, Grecilor. Pertractările, cari le-ar urma dl Vajda, care ne-a reprezentat la Paris cu multă demnitate și cu mult succes, la caz când i-s'ar da pline puteri, ar aduce încă ceva și atunci pacea noastră, chiar cu unele sacrificii, ne-ar crea starea de drept, pe care o dorește ententa, și o derim și noi.

Partid clerical? Ajungerea în Constituanta a unui mic număr de preoți din regatul vechiu, excluși până acum din viața politică a țării, a trezit în preoțiimea din capitală dorința de-a forma un partid clerical după analogia celor din Franța și Belgia, cari în timpul din urmă au înregistrat succese considerabile. Scopul noului partid ar fi obținerea unei complete autonomii pe seama bisericii ortodoxe și realizarea tuturor dorinșelor pentru cari preoțiimea a luptat în Consistorul superior bisericesc și în primul ei congres ținut înainte cu câteva săptămâni la București. Un ziar din capitală publică și amănunte privitor la lupta care se dă pentru șefa partidului între aderenții d. P. Gârboviceanu, fostul administrator al casei bisericii, și între aderenții arhiepiscopului Vartolomeu Băcăoanul.

Noi, deși suntem călăuziții de celea mai oălduroasă sentimente de dragoste față de toate problemele bisericesci din noul stat și deși urmărim cu o simpatie desăvârșită, toate mișcările cari au tendința de-a da un nou avânt vieții Bisericii noastre, fără deosebire de confesiune, am așteptat totuși ca preoții din dincolo să-și înțeleagă altfel restul lor în viața politică a României mari. Ne-ar plăcea dacă am vedea întreagă preoțiimea română fără nici o deosebire confesională concentrată într'un puternic bloc al „Refacerii noastre nașionale”, care să nu lupte numai pentru interese clericale, ci, spriginit de toate elementele sănătoase și serioase ale parlamentului și ale vieții publice românești, pentru refacerea morală a neamului românesc de pretutindeni. Blocul acesta ar trebui să lupte în parlament cu suprema energie pentru a stoarce pe seama Bisericii condițiile necesare desvoltării sale normale și mai ales să lupte pentru desăvârșita ei libertate de sub influința pri-

mejdioasă a politicianismului și afară de parlament pentru infiltrarea unui spirit nou de vigoare și sănătate morală în toate stratele societății românești. Aceasta ar fi cea mai patriotică operă a preoțiimei noastre în vremile acestea de cumplită decadentă și dezechilibru moral.

Achitarea lui Apáthy.

Ziarele din capitală ne-au adus știrea reprodusă în numărul nostru de alaltieri, că curtea superioară de justiție militară a marelui cartier general a achitat pe fostul profesor al universității din Cluj, Dr. Ștefan Apáthy, condamnat la Curtea Marțială din Sibiu la 5 ani reclusiune. Sentința aceasta, celui mai înalt for de justiție militară românească, va oferi reprezentanților numeroși ai șovinismului unguresc, orbiți înoă de nădejdea restituirii Ungariei între vechile granițe răsăritene, un bogat material de agitație și calomnii împotriva neamului nostru. Se va ataca „barbaria valahă”, care a ținut închis mai bine de zece luni pe marele savant Ștefan Apáthy, nevinovat ca un copilăș de trei zile. Pretinții de principii, de fanatism și de ură ai achitatului vor privi cu șfială și admirație la martirul ideologiei șoviniște maghiare și numele lui va trece din gură în gură ca al unui mare erou al tragediei neamului unguresc.

Achitatul inșă va avea datorința să vorbească altfel și mai ales să cugete altfel, cu toată ura nepotolită, pe care a purtat-o în sufletul său, inzeștrat de altfel cu însușiri frumoase față de cultura românească și față de sufletul național românesc, va trebui să cânte imnul de laudă și preamărare la adresa poporului, pe care l'a urlit viața întreagă cum nu l'a urlit poate nime dintre tovarășii săi de luptă. Căci închisoarea, în care a petrecut dânsul celea zece luni n'a fost închisoare în sensul unguresc al cuvântului ci o elegantă și domnească internare și tratamentul de-care s'a bucurat în decursul acelor câteva luni nu se poate nici asemana cu acela de care ne-am împărtășit noi în întunerecul umed al pușcăriilor ungurești. Deși era învinovățit cu celea mai ordinare și mai mari crime, totuși n'a fost fereșat în lanșurile rușinii, n'a fost purtat între baionete, n'a fost schinșuit și după dânsul n'a scuipat nime pe străzile Clujului și ale Sibiului. Apáthy a petrecut nopțile închisorii sale în patul cald și moale al sanatorului, a mâncat mâncări pregătite de mâinile delicate și curate ale călugărișelor de neamul lui iar zilele și le-a petrecut plimbându-se și cetind în parcul de flori al aceluiași sanator. Și la ședințele Curții Marțiale din Sibiu, unde mergea în tovarășia pretinilor săi clujeni, nime nu l'a insultat, nime nu i-a oprit cuvântul pe buze, deși cuvântul acesta resuna și acolo dârz și mândru și iarăși nime nu țipa și nu scuipa după el, în zilele acelea frumoase de Iulie pe străzile pline de lume românească ale Sibiului.

Acei inșă dintre noi, cari am fost osândiți să înfundăm în decursul războiului pușcăriile ungurești ne înșiorăm și astăzi la amintirea zilelor petrecute acolo. Și azi ne răsună în urechi răsonetele honvezilor și zuruitul lanșurilor. Noi durmeam pe scândurile goale și mâncam pește împuțit, Domnule Apáthy, și au respiram parfumul florilor ci aerul umed și pestilențial al celulei mici și întunecate și nu mergeam la faimoasă DVoastre curte Marțială din strada Berde Mozes în trăsuri elegante și în tovarășia prietenilor, ci pe jos prin pleșie și vânt palizi și amăriți — nu de rușine ci de foame — în tovarășia honvezilor înarmați până în dinți și publicul DVoaste scuipa după noi pe străzile Clujului. A fost, cum vezi, Dle Apáthy, o mare deosebire între temnița Dtala și temnița noastră și deosebirea aceasta provine din adâncă deosebire fundamentală dintre sufletul neamului Dtale și sufletul neamului nostru.

Doleanțele învățătorilor.

Primum următoarea scrisoare, căreia îi facem loc cu plăcere:

Domnule Redactor!

Din articolele publicate în unele ziare (d. e. «Patria» nr. 214 dela 14 I. c.) reiese, că cererile învățătorilor formulate la congres și spuse limpede la alte adunări nu sunt legitime și că modul lor de a-și căuta drepturile nu e potrivit și nu e permis pentru că discreditează statul român.

Domnule Redactor, ori care funcționar de azi are o serie întreagă de plângeri ca și învățătorimea, dar una este dorința învățătorilor, capitală, care satisfăcută ar arunca în umbră pe toate celelalte. Și această dorință aparte, specifică, nu și-a creat-o învățătorimea dela sine, a creat-o însuși statul.

Învățătorul, ca funcționar public, are aceleași îndatoriri (ore de lucru, regulamente disciplinare) ca și alt funcționar, dar când e vorba de retribuție pentru învățători se face normativ, șemă, sau cum se mai botează deosebit, și cu reducere față de alți funcționari cu aceeași pregătire. Pentru că 4 clase secundare și 4 clase de școală normală sunt egale cu 8 clase de liceu.

Cerem deci împărțirea învățătorilor în clasele de salarizare a funcționarilor cu aceeași pregătire. Nu cerem spor cu 50% cu 60%, cerem numai atât și nimic mai mult; ce dai lui x dă și lui J.

Cerem ștergerea acestei nedreptăți care sapă în noi cu cât perpetuiază.

Cererea aceasta e absolut independentă de stăruie și împrejurările de azi.

Ce privește modul de a-și câștiga învățătorimea drepturile e cel constituțional. Conducerea «Asociației» e îndreptățită să trateze în numele învățătorilor. Când cere lipsa conducerea convoacă consiliul general ori chiar congresul, cum e pănuit pe jumătatea a doua a lui Noemvrie a. c.

Toată această procedură a învățătorimii se bazează pe statutele «Asociației», aprobate de Consiliul Dirigent.

Mulțumindu-Vă pentru ospitalitate, Vă rugăm să primiți, Die Redactor, asigurarea considerației noastre. Blaj, la 15 Noemvrie 1919.

Leontina Dr. Rațiu,
învățătoare.

Toma Cocîșiu,
inv. director.

Maximilian Boeriu,
învățător.

Leon Maior,
învățător.

Ioan Deva,
învățător.

Icoane

de Dr. Alexandru Nicolescu.

(Continuare și fine).

Imi tatoro privirea spre Runc și Comarnic. Aci nu s'a schimbat nimica! Comarnicul e aceeași cetate nebiruită de stânci, aceeași fortăreață inexpugnabilă, cu metereze zimțuite, cu forturi și bastioane clădite de giganții ce s'au luat la harță cu ceriul, și nimic n'arată că războiul iar fi adus vre-o știrbire sau încalcare de drepturi. Veghiază și acum neadormită această cetate a românismului și păzește, parecă, comorile neamului de lăcomia nesăturată a hunilor barbari. Privind mai cu atenție une la lanțul întreg al acestei fortărețe neasemuite, nu mă mai mir de tăria sa ne'nvinsă. Întreg Runcul e presărat, până la poalele Comarnicului, de parapete și redute de stânci, cari, avangardă inimoasă, înfrână și sparg furia oricărei năvăliri dușmane în spre Comarnic: cetatea de vulturi. Dar iată, zăresc totuși o schimbare mare cel puțin în fața și făptura Pieșii Roșii, din vârful Runcului. Războiul ce a vărsat foc ucigător din mii de guri de iad a zguduit-o și pe ea, a scos-o cevași din țitini. De aceea are capul enorm de buhă zburlit, de aceea îi sunt aripile lipite strâns de șolduri, și eiocul plecat spre piept, iar ochii închiși. S'a speriat și ea, pasere cuminte, simbol al înțelepciunii, de prostia neamului cutropitor, care voia să ne zdrobească, cu desăvârșire, să ne șteargă de pe fața pământului. Și nu știu cum, o ușoară undă de ironie îi erispeză, parecă, fața. Ride de îngânfarea oarbă a celor ce credeau a fi luat cu asalt până și cerul.

Dar' eră să te uit Ceahlăule bătrân. Iartă-mă dacă m'am uitat întâi la frățiorii tăi mai tineri. Ști, când omul îmbătrânește, cum ai îmbătrânit și tu, trebuie să rabde ca lumea să-l mai urte, să-i întoarcă spatele. Cu toatecă, drept să-ți spun, te iubesc cu aceeași dragoste nestrămutată din frageda-mi copilărie. Și dacă m'am uitat la acești pigmei înainte de-a mi odihni privirile pe culmile tale senine, am

făcut-o numai pentru că imi erau în față, mai aproape de raza ochiului. Acuma dară să mă ocup și de tine. Ești mai mândru, parecă, bătrânule! Nu mai ești acela, pe care-l cunoșteam. Și doară de vre-o patru ori te-am cercetat în trecut! Nu, zău! Ț-ai schimbat făptura, te-ai metamorfozat. Uite, mi-se pare, că văd înaintea mea un mastodont urieș cu spate și șolduri colosale, cu picioare enorme înfipte adânc în pământ, să se zgudue până'n temelii, cu urechile mari ciulite, cu tromba lungă, lungă cât o poveste, ridicată în vânt, și ochii săi cumiunți se rotească în largul zării și s' inundați de fericirea rară. Ah! Te pricep! Au voit barbarii să te fure pământului românesc, să te încalce pe tine, care erai obișnuit să porți în spate numai turnul înalt de avoriu al învingerii și triumfului românesc. Nu le-a succedat planul internal. Ai răcnit odată de mânie din toate batierele inimii tale viteze, și s'au pitulat dușmanii, ș-au fugit ca potârnicile în toate părțile. Poți fi mândru, bătrânule. Ț-ai făcut datoria cu credință. Fii și pe mai departe grănicerul raiului nostru românesc, sentinela ce srâng cu drag la sân acvila romană.

Dar' unde mă duc gândurile? Așadară este adevărat, D-zeule, că ni s'a izbândit visul de aur? Da este adevărat! Mi-au spus-o munții aceștia falnici și m'au încredințat pe deplin. Acuma văd, așadară, ce bine am făcut să nu desnădăduesc nici oând în bunătatea ta, care ridici pe cel smerit și dobori pe cei trufași. Neamul nostru smerit și îngenunchiat a fost, și iată slava lui ajunge acuma până la ceriu. În lături deci cu cei slabi de ingeri, cari trăiesc numai din lacrimi și suspine. Noi să fim cu toții tari, cum tare e firea aceasta mândră, sigură de sine și viitorul său, nepăsătoare în fața oricăror vijelii. Da, fi-voiu ca fagul urieș pe care l-am zărit pe coastele Runcului mai antărt. Eră noduros bătrânul, sucit răsucit în toate chipurile cum n'am mai văzut arbore asemenea, dar voinic încolo și mândru cu frunziș bogat și ramuri groase pe cari cu fală le întindea în eterul curat. Vânturile, viforul, l'au învărtit, l'au plecat, l'au sucit și răsucit pe loc, dar' el mai adânc ș-a înfipt rădăcinile în solul-mamă și s'a înzdrăvenit, Așa trebuie să fie cu toții cari cred în viitorul de aur al acestui neam. În lături ne-trebnicii! Sus s'a-venim inimile! Doamne, mărire ție!

Extras din ordonanța

Nr. 21 și 25 (modificată).

1. Vor fi considerați ca infractori;

a) Acei cari fără rea credință prin localuri publice gări, trenuri, pe străzi, etc., vor comunica, colporta, comenta în orice chip, știri fic adevărate, fic imagine, sau păreri relative la operațiunile de războiu, situația și dislocarea trupelor, dispozițiunile autorităților militare, sau orice chestiune privitoare la armata română.

2. Această infracțiune se va judeca și condamna de pretori în prima și ultima instanță, cu închisoare până la un an și cu amendă până la 2000 Lei.

Când faptele de mai sus se vor fi săvârșit în scopul de a spiona, sau trada, se aplică pedepsele prevăzute de legile penale în vigoare în timp de războiu.

Informațiuni.

— Redacțional. Aducem la cunoștința cetitorilor, că toate articolele și notițele neiscălite sunt scrise de redactorul ziarului dl dr. Zenovie Păclișanu, care singur răspunde pentru întreg cuprinsul foii.

Știri locale. Părintele mitropolit Dr. Vasile Suci, s'a reîntors eri la amicii dela Sinaia.

— Părăsirea Budapestei. Trupele române au început evacuarea Budapestei, care va fic terminată în câteva zile. Comandamentul trupelor ardeleni se va stabili la Oradea-Mare unde se face pregătirile necesare pentru primirea lui.

— Situația din Basarabia. Ministrul basarabean Inculeț a declarat într'un interviu acordat «Adevărului», că în Basarabia alegerile au fost rezultatul luptelor dintre partidele politice, ci ele au însemnat exprimarea voinței poporului basarabean, răspunsul la întrebarea dacă el voiește să fie cu România sau cu Rusia. Alegerile în Basarabia au avut în aceste condiții caracterul unui plebiscit. Populația și-a manifestat voința sa neclintită de-a trăi în unire vecinică cu frații de peste Prut.

— Ardelenii în Constituantă. Zilele aduc știrea, că între fruntașii ardeleni, ducătorii partidului țărănesc din vechiul regat ceput discuțiuni în vederea unei conlucrări lamente și a formării unui bloc, la care este să adereze și partidul d. Iorga. De altă parte istorician scrie în numărul din urmă al «Neamănesc», că datoria ardelenilor în luptele poli vechiul regat este «să nu se amestece decât a susținea, contra oamenilor trecutului, tot ce fi mai siacer în naționalism și democrație în de orice etichetă de partid».

— Deschiderea Teatrului Național Cluj. Teatrul Național din Cluj, care face to gătirile pentru prima Sesiune 1919-20, se deschide în seara de 30 Noemvrie.

Prima reprezentație românească în Cluj în Prezența M. S. Regelui și a Reginei, care ia parte la inaugurarea solemnă a Universității Teatrului.

Vor mai lua parte la această serbare, suntem informați până acum, Directorul General teatrelor din România, dl I. Peretz, însoțit de scriitori de seamă și de un număr de ziaristi.

La început se va rosti o cuvântare originală se vor juca «Poemul Unirii» de Zaharia Bărsan și de Vasile Alexandri. Rolurile au fost repartizate multă îngrijire.

— Semănăturile de toamnă. Chestia năturilor de toamnă prezintă o importanță deosebită. S'a semănat foarte puțin, ceea ce va produce criză pentru anul viitor, în special pentru hărășelor.

După informațiile lui «Argus» până la sfârșitul lui Noemvrie nu s'au semănat în vechiul regat decât 100 hectare. Suprafața, care se semăna în mod obișnuit altădată era de 1,900,000 hectare iar suprafața semănată a fost de 2,243,000 hectare. Suprafața necesară, care trebuie semănată în toamnă asigură hrana orașelor și sămânța este de 1,500 hectare. Generalul Popovici, actualul ministru de agricultură, a luat cele mai urgente și eficace măsuri, dând ordin, că oricine deține pământ sub oricând este obligat să-l sãmene.

Privitor la starea semănăturilor în Ardeal Vasile Osvada, secretariul general al Resorțului agricultură, a declarat unui redactor al «Patriei» din cauza ploilor semănăturile nu s'au putut face decât în măsură foarte redusă. Mai bine s'au semănat în județul Brașov, Făgăraș, Sibiu, Turda și mică și pe întreaga vatră a Murășului general, a declarat dl Osvada, starea agricolă, în ploile n'ar conțeni și ar da un îngheț neașteptat cât se poate de îngrijorătoare.

— Datoria Angliei. Un comunicat dat de curând în Anglia, arată că datoria a crescut și ridică la 8 miliarde 75 milioane lire sterline, sau vre-o 101 miliarde 875 milioane franci.

— Senatorii americani în favoarea Italiei. — Presa americană anunță din Washington senatorii republicani au început în frunte cu L. B. O'vie propagandă în America întreagă contra dinei lui Wilson în chestiunea Fiumei, cerând prin soluțiunile italiene. La San-Francisco senatorul blicei Haiston a ținut o vehementă vorbire contra lui Wilson, pe care la sfârșit, explicând politica sa de amic și inamic, l-a declarat descreerat și nencredincios.

— Profesori de religie la școlile secundare de stat. Denumirile profesorilor de religie făcute de consistoriul nostru la școlile secundare de stat au fost luate la cunoștință din partea Ministerului de culte și instrucțiune publică. Cei denumiți și anume: Petru Simu și Ioan Irimieș (Cluj), Isaac (Sibiu), Iuliu Bucur (Târgul-murășului), Vasile Cerghizan (Turda), Nicolau Cretu (Alba-Iulia) și Octavian Popa (Făgăraș) au fost avizați să-și omoare imediat posturile.

Publicare de licitațiune

Pentru darea în arândă pe anul 1920 a terenului de vamă de târg în opidul Blaj, drept al nător Fondului Bisericei Catedrale, și a dreptului de vamă de pod (podurile dela Blaj peste Târnava mare și Târnava mică) aparținător Domeniului Metropolitan, se va ține licitație publică în ziua de **Decembrie 1919 orele 10 a. m.** în cancelaria școlii (Curtea metropolitană, Blaj). Condițiile de licitare se pot vedea în cancelaria amintită Blaj, la 15 Noemvrie 1919.

(109) 1-2

Redactor responsabil: Dr. ZENOVIE PĂCLIȘANU

Numărul cenzurat de: V. Suci.